

LBRIS

We know
books

PENN
COLE

STRĂLUCIREA
FLĂCĂRII
ETERNE

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

EMARION

TĂRÂMURILE DIN EMARION

LUMNOS, TĂRÂMUL LUMINII ȘI AL UMBRELOR

*O lumină arzătoare și umbre înfometate,
Ochii lor albaștri deschiși sunt zi și noapte*

FORTOS, TĂRÂMUL FORȚEI ȘI AL VITEJIEI

*Priviri și săbii ca de foc,
Te dreg sau te răpun pe loc*

FAUNOS, TĂRÂMUL BESTIILOR ȘI AL LIGHIOANELOR

*Blană, pene și bestii care se târăsc,
Ochii lor galbeni peste toate stăpânesc*

ARBOROS, TĂRÂMUL RĂDĂCINILOR ȘI AL GHIMPILOR

*Ochi de-un verde crud ce dispreț aduc,
Flori frumoase ce cu ghimpi otrăvitori împung*

IGNIOS, TĂRÂMUL NISIPULUI ȘI AL FLĂCĂRILOR

*Suflet de foc și foc în privire
Deșertul e martor la învâpăiata lor putere*

UMBROS, TĂRÂMUL MINȚII ȘI AL SECRETELOR

*Irisuri negre, întocmai ca inima lor,
Cu un simplu sărut, mintea ți-o fură ușor*

MEROS, TĂRÂMUL MĂRII ȘI AL VĂZDUHULUI

*Priviri ca marea involburată,
În ape adânci sfârși-vor toate*

SOPHOS, TĂRÂMUL GÂNDIRII ȘI AL SCÂNTEII

*Scânței viclene și înțelepte,
Ochi trandafirii ce duc spre moarte*

MONTIOS, TĂRÂMUL PIETREI ȘI AL GHEȚII

*Violetă-i piatra, întocmai ca privirea lor,
Ferește-te de-a lor gheață la sfârșitul vremurilor*

Capitolul 1

Halucinație.

Trebuie să fi fost o halucinație.

Asta era singura explicație posibilă. Viziunile pe care am reușit să le evit cu brio un deceniu au revenit și sunt singura responsabilă pentru situația în care mă aflu.

Ani la rând, am luat o pulbere rară, cunoscută drept pironiță, ca să țin la distanță viziunile imposibil de dezlănțuite pe care le aveam când eram mică. Viziuni care îmi comunicau că pot să simt lucruri, să *fac* lucruri de care muritorii ca mine nu ar trebui să fie capabili.

Înainte să dispară fără urmă acum aproape șapte luni, mama mă monitoriza și avea grijă să nu ratez nici o doză. M-a avertizat că, dacă se întâmpla asta, viziunile puteau reveni. Știa ea ceva din moment ce era cea mai bună vindecătoare din Lumnos, Tărâmul Luminii și al Umbrelor, unul dintre cele nouă tărâmurii din Emarion.

Doar că eu am ratat mai mult decât o singură doză.

Deja au trecut câteva săptămâni de când am aruncat pulberea roșie în mare, din motive care îmi sunt și mie necunoscute.

Poate că nu-mi plăcea felul în care îmi amortea emoțiile și mă făcea să mă simt goală și detașată. Sau poate că responsabilă a fost femeia misterioasă și cu ochi negri care m-a încolțit pe o alee întunecată și m-a îndemnat să nu mai iau tratamentul, asta după ce mi-a spus niște secrete de familie pe care nu avea de unde să le știe.

În acel moment, pironița reprezenta tot ce uram mai mult în viața mea – toate pierderile, misterele, toate obstacolele invizibile care m-au tras înapoi în viața mea banală și lipsită de adrenalină. Momentul în care am aruncat-o mi-a dat o senzație de libertate pe care n-am mai avut-o în viața mea.

Dar acum, stând îngenunchată într-un cerc de fum, în iarba arsă din fața casei familiei mele, cu fratele meu vitreg, Teller, uitându-se șocat la ceva aflat deasupra capului meu, mă simt departe de a fi liberă. Iar pironița, singura mea șansă de a mă salva de nebunia pe care fusesem destul de nehibzuită s-o invoc, se afla pe fundul Mării Sacre.

M-a cuprins panica atunci când mi-am amintit vorbele lui Teller.

„Diam, porți Coroana. Ai fost aleasă. Ești noua Regină din Lumnos.“

– Înebbunesc. Mi-am pierdut mințile și nu pot face nimic ca să opresc ce se întâmplă.

– Nici vorbă de așa ceva. Văd Coroana cu ochii mei, plutește deasupra capului tău, a spus Teller.

Am încercat să o pipăi, dar aerul rece a fost singurul lucru care mi-a mângâiat degetele.

Teller s-a apropiat de mine și lumina nepământească i s-a răsfânt pe față. M-am uitat în jur, după sursă, doar ca să-mi dau seama că lumina venea de la mine, mai exact de deasupra capului meu și de la strălucirea argintie emanată de pielea mea.

O altă halucinație, care m-a făcut să scâncesc neputincioasă.

– Mă duc să-l chem pe tata. Dacă o vede și el, atunci poate că...

– Nu!

Andrei, tatăl nostru, era deja supărat pe mine. Ce lucruri oribile i-am spus când ne-am certat...

„Nu ești tatăl meu!“

„Unde e mama? De ce nu o mai cauți? De ce nu ai jelit-o?“

„Poate că nu o cauți pentru că nu-ți pasă. Poate că tu ești adevăratul motiv pentru care nu mai e.“

Regretam fiecare cuvânt.

Deși nu era tatăl meu biologic, Andrei își asumase rolul cu un devotament feroce. Nimeni nu avea nici un dubiu cu privire la iubirea pe care ne-a purta mie și mamei și, cu toate că nu credeam că jucase un rol în dispariția ei, frustrarea provocată de toate secretele familiei noastre mă împinsese la limită.

Era posibil să nu mă ierte niciodată pentru cruzimea de care am dat dovadă. Și dacă afla că l-am mințit cu privire la pironiță...

– Teller, te implor, nu-i spune încă!

– Trebuie să-i spunem cuiva. Dacă este, într-adevăr, Coroana lui Lumnos, înseamnă că regele a murit și tu va trebui să...

Nu a putut să termine fraza.

„Nu.“

Sigur totul era o halucinație.

Poate că Teller nici măcar nu era acolo. Poate că vorbeam singură, pierdută în propria nebunie.

M-am concentrat apoi la țărnul mlăștinos care se întindea în fața casei familiei noastre, același loc de unde aruncasem în mare borcanele cu pironiță. Poate că aveam să le găsesc, în ciuda curentului puternic.

M-am ridicat cu greu și m-am legănat până la apă, unde m-am descălțat și mi-am scos armele. Încă purtam tunica Prințului Luther și pantalonii cu armură de la uniforma Gărzii Regale. Am rămas cu ele de când mi le-a dat verișoara lui, după ce propriile haine fuseseră arse în incendiul de la armurărie. Materialul a absorbit apa rece ca un burete, lipindu-mi-se de piele și trăgându-mă în jos, spre fundul apei.

– Diam, în numele Flăcărilor, ce faci? Întoarce-te! E îngrozitor de frig acolo! a strigat Teller.

Nu i-am răspuns, fiind hotărâtă să găsesc pironița. M-am scufundat și m-am uitat după borcane, dar apa era prea învolburată și nu vedeam mare lucru.

Am ieșit la suprafață ca să iau o gură de aer, moment în care mi-am văzut reflexia în apă. În ciuda valurilor, vedeam Coroana lui Lumnos care plutea deasupra capului meu. Erau niște puncte de lumină ce licăreau ca niște bijuterii.

„Nu. Nu are cum să fie Coroană, totul e în mintea mea. E clar, am luat-o razna.“

Înspăimântată, m-am scufundat și mai adânc, căutând pe fundul mării.

– Diem, ieși din apă! O să găsim o soluție! a strigat Teller.

– Nu pot. Chiar nu pot. Trebuie să...

– Dacă nu te întorci, o să-i spun tatei!

– Nu!

Când m-am uitat la Teller, am văzut panica din ochii lui de culoarea caramelului.

– Diem, te implor. Mă sperii!

– Am aruncat pironița pe aici acum câteva săptămâni pentru că eram supărată. Trebuie s-o găsec ca să opresc tot ce se întâmplă.

Pe chipul fratelui meu se citea mila. Apoi el a șoptit:

– Diem, pironița nu o să oprească tot ce se întâmplă acum. Coroana e foarte reală.

– Ba nu! am spus eu sufocată.

– Mai ții minte când eram mici și te temei că pironița nu o să-și facă efectul? M-ai pus să-ți promit că o să-ți zic dacă începeai să o iei razna și ți-am jurat că asta o să fac. Ți mai amintești?

Am reușit să încuviințez.

– Trebuie să mă crezi când îți spun că nu-ți imaginezi ce se întâmplă acum. Ți jur pe viața mea! Nu știu cum s-a întâmplat așa ceva, dar pulberea aia nu o să facă totul să dispară.

Tonul lui era așa de sincer, încât poate că l-aș fi crezut dacă l-aș fi ascultat cu adevărat. Dar am văzut-o pe Descendentă brunetă cu ochi albaștri care stătea în spatele lui cu un buchet de trandafiri albi. Petalele păreau să fi fost înmuiate în lumina lunii.

Când m-a văzut, florile i-au scăpat din mână.

– Binecuvântată Seminție, ești...

– Lily, ce cauți aici? a întrebat-o Teller.

Fata s-a uitat la mine – mai exact, la locul de deasupra capului meu.

– Diem a zis că pot să vin la cină și am crezut că... E real ce se întâmplă? Ești...

Sosirea neașteptată a lui Lily m-a scos din transa în care eram. M-am întors la țarm, gândindu-mă cum să-i spun că tot ce se întâmpla nu avea cum să fie real, dar nu găseam cuvintele potrivite. În acel moment, *realitatea* era un concept mult prea complicat.

– Asta înseamnă că regele nostru e mort, a șoptit Lily, apoi a îngenuncheat și și-a ridicat pumnul în dreptul inimii. Trăiască Regina noastră!

– Nu, te rog, nu face asta! *Nu* sunt Regina voastră, am protestat, în timp ce încercam să-mi storc hainele de apă.

Teller se uita când la mine, când la ea, apoi a îngenuncheat lent.

– Trăiască...

– Termină, nu face și tu asta! am șuiert, trăgându-l de braț și ridicându-l înapoi în picioare.

– Ai fost aleasă de Binecuvântata Zeiță Mamă Lumnos.

– În cazul ăsta, mai mult ca sigur a făcut o greșală. Nu am cum să fiu... *Poți să te ridici, te rog?* Nu am cum să fiu Regina. Sunt o simplă muritoare.

Am crescut în sărăcia Orașului Muritorilor, izolată de opulența din lumea Descendenților, copiii a nouă zei și zeițe înrudite cunoscuți drept Seminția, care ne-au colonizat lumea în urmă cu mult timp. Chiar dacă nu știam prea multe despre regulile din lumea regalității, un lucru era sigur: când murea un monarh, pe tron se urca cel mai puternic Descendent. Coroana fusese purtată doar de cei cărora le curgea prin vene sângele lui Lumnos.

Până acum.

Lily s-a ridicat, iar fața îi era luminată de venerație.

– Poate că a decis că e timpul să domnească un om de rând.

– S-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

– Nici un muritor din cele nouă tărâmurii nu a purtat vreodată Coroana. Dar se spune că Binecuvântata Zeiță Mamă Lumnos vede viitorul. Poate crede că e nevoie de o schimbare.

– Sau poate că nu ești muritoare, a șoptit Teller.

– Cum poți să spui așa ceva? Ți se pare că arăt ca o Descendentă? M-a analizat, ca și cum mă vedea pentru prima oară.

– Ești înaltă ca ei. Mereu ai fost puternică. Nu te-am mai văzut sângerând din cauza unei răni de când ai început să ai viziuni.

– Nu-i adevărat!

Însă nu am reușit să găesc un exemplu prin care să-i dovedesc că se înșela.

Am sângerat o singură dată, acum câteva săptămâni, la Palatul Regal, când un străjer Descendent m-a tăiat în zona gâtului. Dar cuțitul era din oțel fortozian, unul dintre puținele materiale care puteau străpunge pielea Descendenților. Toate trăsăturile lor specifice, precum pielea impenetrabilă, puterea de a se vindeca repede și de a folosi magia, se manifestau în perioada pubertății la copiii Descendenți. Atunci am început să am viziuni.

Mi-am amintit ultima confruntare cu Prințul Luther și intensitatea privirii lui când se uita la mine printre urmele însângerate pe care i le lăsasem pe piele.

„Știu că îmi simți puterea pentru că și eu o simt pe a ta. Nu ești muritoare, la fel cum nici eu nu sunt.“

Nu. Nu, nu, nu, nu.

Trebuia să fiu muritoare. Mama ar fi știut dacă bărbatul care îmi era tată fusese Descendent, nu mi-ar fi ascuns ceva așa de important.

Sau ar fi făcut-o?

– Și ochii tăi? a întrebat Lily, care m-a privit mai atentă.

Căuta nuanța de albastru care m-ar fi marcat ca fiind Descendentă, spre deosebire de nuanța de căprui pe care o aveau muritorii.

– Nu am mai observat până acum, dar sunt...

– Gri, i-am răspuns. Nici ca ochii muritorilor, nici ca ochii Descendenților. Dar la naștere aveam ochii căprui, s-au schimbat când am...

– Gri? Ochii tăi sunt gri? a strigat Lily șocată.

– De ce? Ce înseamnă asta?

– Arată-mi! a insistat ea.

M-am încordat, pentru că învățasem cu mult timp în urmă să fiu prudentă când venea vorba de atenția pe care o atrăgea culoarea neobișnuită a ochilor mei. Copiii făcuți de muritori cu un Descendent erau interziși prin lege și orice copil cu ochi albaștri care nu putea demonstra puritatea descendenței sale era executat.

„Asta e un motiv foarte bun ca mama ta să mintă cu privire la originea ta“, mi-a amintit conștiința.

Lily a scos un strigăt strangulat când mi-a văzut irisurile fumurii. S-a dat în spate, apoi s-a întors, ca și cum voia s-o ia la fugă.

– Trebuie să plec. Trebuie să-i povestesc lui Luther ce se întâmplă. Este...

M-am dus și am prins-o de umeri.

– Nu, Lily, nu poți să-i spui fratelui tău. Promite-mi că nu o să-i spui nimic!

– Nu înțelegi, poate să te ajute! A văzut...

– Nu vreau să mă ajute, am zis pe un ton prea tăios.

Mi-a părut rău când i-am citit durerea de pe față, dar aceasta era una dintre chestiunile în privința cărora Lily și eu aveam păreri diferite.

Fratele ei fusese moștenitorul regelui, crescut ca să preia conducerea țării de la o vârstă fragedă. Magia lui era atât de puternică, încât nimeni altcineva nu fusese luat în considerare pentru acest rol. Numele lui Luther aproape că fusese gravat pe Coroană.

Însă în urmă cu numai câteva ore, îi băgasem un cuțit în gât când mă amenințase cu moartea – asta fiind doar una dintre interacțiunile tulburătoare care avuseseră loc între noi –, așa că nu mă grăbeam să-i spun că acum Coroana era a mea.

– Nu trebuie să afle despre asta. Nimeni nu trebuie să afle. Cel puțin nu încă. Lily, te rog! Te implor!

– Dar ești Regina noastră, a șoptit ea îndurerată.

Am strâns-o și mai tare.

– Dacă sunt Regina ta, înseamnă că trebuie să mă ascuți, nu-i așa? Trebuie să-mi ascuți ordinele?

Și-a mușcat buza și a încuviințat.

– Atunci, în calitate de Regină, îți ordon să nu spui nimănui despre asta. *Mai ales* Prințului Luther.

– Diem, toată lumea o să afle în clipa în care o să se uite la tine, a zis Teller, arătând spre Coroană.

– Trebuie să existe un mod s-o ascund sau s-o dau jos. Nu-i așa, Lily?

– Regele Ulther o purta doar la ocazii speciale. Dar poate că nu o poți da jos până ce nu faci Ritul.

– Se referă la Ritul Încoronării, care are loc pe Coeurile, mi-a explicat fratele meu.

Apoi a arătat spre insula interzisă din centrul Mării Sacre. În viața mea nu am fost așa recunoscătoare că fratele meu a fost singurul muritor invitat să meargă la prestigioasa școală a Descendenților din Lumnos, motiv pentru care le cunoștea tradițiile foarte bine.

– Când are loc?

– După Perioada Înfruntării. În treizeci de zile, orice Descendent din tărâm poate să-l provoace la luptă pe noul purtător al Coroanei dacă consideră că persoana respectivă nu e demnă de ea.

– Foarte bine, am răs eu, relaxându-mă puțin. Ba e chiar perfect. Luther n-are decât să mă provoace. De fapt, știi ce? O să i-o dau lui. Nu are decât să mă considere nedemnă de ea.

Teller și Lily s-au privit cu niște expresii întunecate.

– Nu e chiar așa de simplu. Dacă cineva invocă Înfruntarea, atunci cei doi trebuie să se dueleze până când fie Coroana, fie adversarul moare. Diem, e o luptă pe viață și pe moarte, a zis Teller, vizibil afectat de asta.

– Trebuie să existe și altă cale...

N-am putut să continui când am văzut spaima de pe fața fratelui meu.

Lumea a început să se năruie în jurul meu. Dacă tot ce spuneau era adevărat, atunci viața așa cum o știam se terminase. Muritorii, care nu aveau încredere în Descendenți, pe bună dreptate, și urau familia regală, aveau să mă dea afară din oraș. Oare aveam să trăiesc destul cât să mă împac cu tata? Sau să o găesc pe mama?

Și mai era Henri. Dumnezeu, *Henri!*

Iubitul meu din copilărie, un bărbat căruia încă nu-i răspunsesem la cererea în căsătorie. Bărbatul care mă adusese cu el în inima Gardienilor, rezistența formată de muritori. Gardienii demonstraseră că nu aveau nici o limită când venea vorba de distrugerea Descendenților. Iar dacă aveau să creadă că eram una dintre ei sau și mai rău, chiar Coroana...

Povara momentului a început să mă apese. Cu o zi în urmă eram o fată simplă, muritoare, a cărei viață era lipsită de importanță, iar acum... Ce eram acum?

– Spuneți-mi că îmi imaginez totul! Spuneți-mi că am înnebunit, iar tot ce se întâmplă acum e un coșmar!

Brațele lui Teller au alunecat în jurul umerilor mei.

– Orice o să se întâmple, nu o să fii singură. O să găsim o soluție împreună.

Tremurul din vocea lui aproape că m-a distrus. Datorită educației lui de elită, știa mult mai multe decât mine despre consecințele care veneau odată cu Coroana. Iar dacă lui îi era teamă...

Dintr-odată, mi s-a făcut rușine, iar asta mi-a mai domolit panica arzătoare. Eu eram sora lui mai mare, eu era cea care trebuia să fie puternică pentru el. Eu ar fi trebuit să-i promit că totul avea să fie în regulă. Prin felul lui de-a fi, tăcut și ferm, ne-a susținut familia de la dispariția mamei. Nu-l puteam lăsa să poarte și povara asta.

Am inspirat adânc, împingând teama într-un colț întunecat al inimii. M-am retras din îmbrățișarea lui Teller și mi-am pus mâna pe obrazul lui. Lumina emanată de Coroană îi umplea privirea cu o strălucire orbitoare, dezvăluind neliniștea pe care încerca s-o ascundă.

– Să te duci mâine la tata și la Henri. Spune-le că am plecat să vizitez o prietenă și nu știi sigur când o să mă întorc!

– Ești sigură că n-ar fi mai bine să-i spunem tatei acum? Dacă mama i-a dezvăluit ceva înainte să...

– Încă nu. Trebuie să găsec singură o soluție.

Teller s-a încruntat, dar a încuviințat. Am mulțumit în gând pentru loialitatea fratelui meu, deși nu mai eram sigură cui mulțumeam, Seminției Descendenților sau Zeilor Străbuni ai muritorilor.

– Unde o să mergem diseară? m-a întrebat.

– Tu o să stai aici. Vreau să răsfoiești toate cărțile pe care le ai ca să găsești ceva despre Coroană, despre Ritul Încoronării și despre Înfruntare. Orice m-ar putea scoate din situația asta.

– Și tu ce o să faci?

Pentru asta nu aveam nici un răspuns. Nu puteam risca să fiu văzută de cineva până ce nu aflam cum să ascund chestia aia infernală care plutea deasupra capului meu.

– Pot să te ajut. E o cabană pe teritoriul regal de vânătoare, nu foarte departe de palat. Nimeni n-ar îndrăzni s-o folosească fără permisiunea Coroanei, deci sigur n-o să fii deranjată acolo. Și oricum ești adevărata ei proprietară. Acum toate proprietățile regale sunt ale tale.

Mi-a tresărit inima când m-am gândit câte puteam să fac cu toată averea asta. Câte probleme puteam rezolva și câți oameni puteam ajuta!

Am dat însă gândurile astea laoparte. Nu aveam de gând să rămân pe tron și clar nu aveam de gând să mă lupt cu nimeni pe viață și pe moarte pentru el. Tot ce se întâmpla acum era doar o mare greșeală.

Doar aveam nevoie de puțin timp ca să demonstrez asta.

Capitolul 2

Peste o oră, eram la cabana regală de vânătoare, ascunsă într-o zonă liniștită a pădurii. Interiorul era din lemn, cu mobilă confortabilă și covoare din piele. În living mirosea a tabac și a nuc, iar pe pereți erau atârinate ca trofee capetele animalelor ucise, alături de tablouri cu vechi reprezentanți ai Coroanei.

Ușile funcționau doar pe bază de sânge, adică puteau fi deschise doar de „sânge regal, dat de bunăvoie“. Când m-am înțepat în deget și am pus sângele pe discul negru și neted, sunetul scos de zăvor părea să vină mai degrabă de la o ușă care se deschidea în sufletul meu, nu în fața ochilor.

Nu mai puteam evita adevărul. Prin vene îmi curgea sânge *regal*. Eu eram Regina, cel puțin pentru moment.

Lily plecase ca să-mi aducă mâncare și haine uscate, deși îi spusese că nu era cazul. Dorința ei subită de a mă servi era tulburătoare, foarte diferită de disprețul și chiar ura pe care le simțeau majoritatea muritorilor față de Coroană. Presupun că era mai simplu să respecti tronul când creșteai spunându-ți-se că va fi moștenit de dragul tău frate.

Încă nu-mi făcusem curaj să o întreb cum avea să reacționeze Luther când urma să audă că pierduse Coroana pe care fusese convins că avea s-o poarte. Oare avea să mă omoare imediat sau urma să aștepte să o facă într-un cadru mai formal, în timpul Înfruntării?

Dar în ultimul timp nu se mai purtase ca și cum ar fi fost dușmanul meu. M-a salvat când m-a scos din armurăria care se prăbușea. Iar când ne-am luat rămas-bun, privirea lui și felul în care mă sărutase...

Un fior mi-a străbătut șira spinării.

M-am dus la șemineul imens din piatră și m-am chinuit să aprind focul, însă degetele mele înghețate nu mă ajutau deloc. Nu reușeam să mă încălzesc. Nu conta cât de mari erau flăcările, hainele ude care mi se lipeau de piele îmi țineau frigul în oase.

Mi-am scos tunica îmbibată în apă și am întins-o lângă foc, apoi mi-am dat jos și restul hainelor. Am pufnit când am văzut lenjeria elegantă cu care mă îmbrăcase verișoara lui Luther de dimineață, când eram inconștientă. Dantela vișinie avea funde de catifea, iar sutienul avea un safir înconjurat de perle între săni.

Cum puteam să pășesc într-o lume în care până și lenjeria pe care o purtau sub haine costa mai mult decât toate bunurile mele la un loc?

Mi-am pus o pătură pe umeri și am mai aruncat un lemn în foc, moment în care au ieșit scântei. Și m-a cuprins un nou val de teamă când mi-am amintit ce se întâmplase în armurărie și țipetele înspăimântate ale victimelor. Flăcările păreau să arate acuzatoare spre mine: „Tu ai făcut asta. Tu i-ai omorât“.

M-am înfiorat. Încă simțeam tăciunii încinși care căzuseră pe mine în timp ce clădirea se prăbușea. Însă, în ciuda acestui lucru, nu aveam nici o rană pe piele. Nu exista nici un semn al focului care-mi arsesse hainele și din cauza căruia fusesem inconștientă ore întregi. Nici un muritor nu ar fi supraviețuit. Dar dacă nu eram...

– Nu! am strigat, scrâșnind din dinți.

Am alungat toate aceste gânduri înainte să mă acaparez.

Amintirea infernului prin care trecusem a alungat frigul, dar a lăsat în urmă o epuizare apăsătoare. Parcă trecuse o viață întreagă într-o singură zi. Eram complet debusolată și nu aveam nici cea mai vagă idee de unde să încep să caut răspunsuri.

– Când totul merge prost, nu te opri, am spus eu în camera goală, repetând sfatul dat de tata. Dacă nu poți să fugi, atunci mergi! Dacă nu poți să mergi, atunci târăște-te!

Vocea lui mi-a umplut mintea involburată. „Dacă ești în inferioritate sau copleșită, sau dacă totul pare pierdut, nu te opri! Mergi înainte până la ultima suflare!“

Mi s-a strâns inima. Deși încă eram supărată din cauza celei noastre, vorbele lui mi-au oferit claritatea de care aveam nevoie. Nu mă puteam ascunde în cabana aceea. Lumea nu era o creatură care stătea la pândă și care la un moment dat avea să-și piardă interesul și să plece. Trebuia să merg înainte, să aflu cine eram și ce venea odată cu purtarea Coroanei.

Regină sau nu, eram în continuare Diem Bellator, iar cei din familia Bellator nu fugeau de provocări doar pentru că îi speriau.

Afară s-a auzit zgomotul greoi al unor copite. Probabil se întorsese Lily.

M-am simțit vinovată că tot făcea drumuri noaptea în încercarea de a-mi intra în grații. Am strâns mai tare pătura în jurul corpului meu pe jumătate gol și m-am dus la ușă, pe care am deschis-o înainte să apuce să bată.

– Lily, serios, chiar nu trebuie să...

Am tăcut când am dat de niște ochi atât de întunecați încât erau aproape gri, despărțiți de linia neregulată a unei încruntături furioase.

În fața mea stătea Prințul Luther.

Lily mă trădase.

Credeam că văzusem temperamentul vulcanic al lui Luther, dar fusese o nimica toată în comparație cu bărbatul turbat care stătea acum în fața mea.

Abia l-am recunoscut. Avea o expresie sălbatică, ochii mari și buzele albe. Respira greoi și era tot încordat. Semăna mai degrabă cu un animal, nu cu prințul mereu controlat pe care-l cunoscusem. Strângea în pumn mânerul sabiei incrustate cu bijuterii, pe care o ținea de obicei la spate.

Se părea că nu mai avea răbdare până la Înfruntare.

Am blestemat. Armele mele de muritor erau inutile în fața pielii lui de Descendent și nu mai aveam singura armă care m-ar fi putut salva – cuțitul din oțel fortozian primit de la Brecke, prietenul lui

Henri. Căzuse la picioarele lui Luther și uitasem de el în timpul sărutului nostru pasional.

Amintirea celui moment mi-a încins sângele.

Fășii de lumină și umbre îi învăluiau brațele ca niște lujeri, fiind materializarea magiei lui de Descendent. Cicatricea care-i străbătea fața era mai închisă la culoare, vestind distrugerea pe care putea s-o dezlănțuie.

Luther a făcut un pas spre mine, ajungând în dreptul ușii. Am avut nevoie de tot curajul pe care-l aveam ca să nu mă dau în spate.

În acel moment însă, am simțit un fior de durere. Deși proveeam din lumi foarte diferite și bănuiam că jucase un rol în apariția mamei mele, o parte naivă din mine simțea că între noi se forma o legătură pe care nu o puteam explica. Nu aș fi numit-o chiar prietenie. Era... altceva.

Dar sabia din mână și pulsul arzător al aurei sale erau semne clare că Luther nu venise acolo din prietenie.

M-am pregătit și am ridicat mândră capul, deși îmi era teamă. Chiar dacă eram înspăimântată, preferam să mor – probabil la propriu – înainte să-l las pe Luther Corbois să mă vadă dând înapoi.

– Nu o să renunț fără luptă. Măcar dă-mi un cuțit, ca să fie corect. Asta dacă știi măcar ce înseamnă cuvântul ăsta.

S-a încruntat.

– Nu e vina mea că am fost aleasă de Coroană. Ți-o dau cu mare plăcere, trebuie doar să aflu cum pot să scap de ea. Nu vreau să fac parte din lumea ta și a oamenilor tăi.

Pe față i s-a citit surprinderea. Oare se gândea că era imposibil să refuze cineva Coroana?

M-am uitat temătoare la sabia lui cu bijuterii.

– Dacă nu o să-mi dai o armă, măcar omoară-mă cu magie. Refuz să fiu omorâtă de chestia aia. Ar fi penibil.

Luther s-a uitat în direcția privirii mele și a tresărit când a văzut că avea sabia în mână. Parcă o văzuse pentru prima oară.

– De când știi ce ești și ce o să devii? a întrebat pe un ton fatal de blând.

– Ți-am mai spus, sunt un om oarecare. Nu mă așteptam să se întâmple nimic de genul ăsta.

– Nu mă mai minți, nu mai e cazul să avem secrete unul față de celălalt.

Am dat drumul păturii și m-am apropiat valvârtej de el.

– Să nu îndrăznești tocmai tu să-mi ții discursuri despre secrete. Mai bine spune-mi ce i-ai făcut mamei mele!

A înghețat pe loc și m-a admirat, plimbându-și privirea întunecată peste pielea mea dezgolită.

– Prințule, ridică-ți privirea!

M-a ascultat și i-am observat pupilele dilatate.

– Acum pune la loc bucata aia de tinichea înainte s-o fac eu pentru tine, i-am zis, arătând spre sabie.

M-a privit îndelung în tăcere. Și-a încordat maxilarul, ca și cum se străduia să ia o decizie. Poate că se gândea ce parte din mine să taie mai întâi.

– De asta l-ai omorât pe rege? Pentru că ai impresia că ți-am omorât mama?

– Eu l-am omorât pe rege?

– Ai fost singură cu el înainte să moară.

– Pentru că tu mi-ai cerut asta! Oricum abia mai răsufila.

– Străjerii au zis că au auzit o ceartă și erau urme de încăierare.

Nu am spus nimic. Adevărul era că încă încercam să înțeleg și eu ultima întâlnire bizară pe care o avusesem cu regele, când m-a tras spre el cu o forță surprinzătoare, iar corpul lui a căpătat o strălucire bizară.

„Mi-au spus că vei veni după mine. Mi-au spus că sângele tău ne va sfărâma piatra și ne va distruge granițele. Devoratoarea Coroanelor! Nimicitoarea Tărâmurilor! Vestitoarea Răzbunării!”

Era mai bine să țin interacțiunea asta doar pentru mine.

– Ce s-a întâmplat cu unchiul meu? a întrebat Luther.

– Nimic.

– A vorbit cu tine?

– Asta nu te privește.

– Spune-mi!

– Mai întâi spune-mi tu unde e mama, am ripostat, punându-mi o mână în șold și sfidându-l cu privirea.

A observat mișcarea și privirea i-a alunecat spre pieptul meu gol.